

*Een even mysterieus
als schokkend
bericht rakelt het
verleden op...*

Thriller

Een middag aan zee

*Marianne & Theo
Hoogstraaten*

DE CRIME COMPAGNIE

*Een even mysterieus
als schokkend
bericht rakelt het
verleden op...*

Thriller

Een middag aan zee

Marianne & Theo
Hoogstraaten

DE CRIME COMPAGNIE

MARIANNE EN THEO HOOGSTRAATEN

Een middag aan zee

© 2012 De Crime Compagnie en Marianne en Theo Hoogstraaten
Omslagontwerp Cunera Joosten
Verzorging ePub Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem
ISBN 978 94 610 9083 6
NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

Proloog

Hij ligt er weer, op dezelfde plek. Naast zijn hoofd, boven op een bundeltje kleren, schittert een zilverkleurige walkman. Zijn ogen zijn gesloten, zodat ze de hare ongegeneerd over zijn strakke, gebruide lijf kan laten glijden. Ze onderdrukt de neiging rakelings langs hem te lopen en iets in het zand te laten vallen. Het is spannender om hem zelf iets te laten bedenken voor de openingszin waarop de ik-heb-belangstelling-signalen en de zwoele blikken gisteren uit hadden moeten draaien. Uit zee binnendrijvende mist maakte toen een abrupt einde aan hun subtiële communicatie. Nu zou Angela wel eens spelbreekster kunnen worden.

Ze pakt de hand van de kleuter steviger vast en trekt haar met zich mee door het mulle zand.

‘Au, je doet me pijn.’

‘Het spijt me, lieverd. Maar je loopt ook zo langzaam.’

‘Ik heb het warm. Mag ik wat drinken?’

‘Straks, als we een plekje hebben gevonden.’

De ondiepe kuil waarin ze gisteren lag is nog vrij. Even speelt ze met de gedachte een stukje verderop te gaan liggen. Nu ze Angela bij zich heeft, wordt het toch al moeilijk genoeg om zijn belangstelling te wekken. Haar enige kans is dat hij haar herkent.

‘Ik moet plassen,’ zeurt Angela.

‘Kun je het nog even ophouden? Ik ga je eerst insmeren.’ Ze laat haar strandtas in de kuil ploffen, diept er een tube Nivea factor 30 en een badlaken uit op en spreidt die uit in het zand.

‘Eerst even onze kleren uittrekken. Je hebt een mooi zwembroekje aan, vind je niet? Draai je eens om.’ Een witte sliert Nivea glijdt in haar handpalm. Terwijl ze het tengere ruggetje insmeert, gluurt ze naar zijn gespierde benen en het minuscule

broekje, dat meer onthult dan bedekt. Zou hij haar al hebben opgemerkt? Niets in zijn houding wijst daarop. Nog steeds ligt hij met zijn ogen dicht naar muziek te luisteren.

‘Ben je al klaar? Ik moet plassen,’ herhaalt Angela. Ze trekt er een gezicht bij alsof ze pijn heeft.

‘Kom dan maar.’ Ze lopen naar de duinrand, zo ver mogelijk bij hem vandaan. Als ze Angela’s broekje naar beneden heeft geschoven en haar arm vasthoudt terwijl ze hurkt, kijkt ze zijn kant weer op.

‘Mag ik nou wat drinken?’ vraagt Angela als ze uitgeplast is.

‘Goed, schat.’

Terug in de kuil geeft ze Angela een pakje sap met een rietje. ‘Lekker, hè?’

Angela knikt.

‘Straks krijg je er nog een.’ Ze haalt vormpjes van dierfiguren en een plastic schepje uit de tas. ‘Alsjeblieft. Ga maar mooie zandtaartjes voor me bakken.’

Angela trekt een stuurs gezicht en schudt haar blonde lokken. ‘Het is hier zo warm. Ik wil naar het water. Daar is beter zand om taartjes mee te bakken.’

‘Maar ik vind het fijn om hier in de zon te liggen.’ Ze zucht en probeert haar irritatie te onderdrukken. ‘Weet je wat? Ik blijf hier en jij gaat daar zitten spelen.’ Ze wijst naar de vloedlijn. ‘Hier recht voor, zodat we elkaar goed kunnen zien. Als je er een heleboel klaar hebt, kom ik kijken.’

Angela lacht blij, pakt het schepje, grabbelt de vormpjes uit het zand en loopt om wat zonzonabidders heen naar het water.

Behaaglijk strekt ze zich uit op haar badlaken. Zal ze topless gaan? Nee, niet direct. Het moet spannend voor hem blijven. Ze schuift haar zonnebril naar beneden. De glazen zijn vettig en mat. Dat moet nog van gisteren zijn, want ze heeft haar haar vanochtend gewassen. Zolang ze hem erdoor kan bespieden zonder dat hij haar ogen ziet, maakt het niet uit. De cd is blijkbaar afgelopen, want hij haalt de dopjes uit zijn oren en gaat overeind zitten.

Gebiologeerd volgt ze zijn bewegingen. Hij gaapt, rekt zich uit en kijkt verveeld om zich heen. Als zijn ogen haar ontdekken, verstrakt zijn lichaam. De glazen van haar zonnebril zijn toch wel donker genoeg?

Nee, het is niet waar! Op slag heeft ze alle aandacht voor haar jonge god verloren. Met een ruk gaat ze rechtop zitten en staart gespannen naar Angela. Vlak naast haar is een man van een jaar of vijftig in het zand gaan zitten, type wit lijf, bruin hoofd en veel te grote zwembroek. Het hoeft niets te betekenen. Ze twijfelt. Als ze nu opspringt en naar Angela rent, kan ze het verleidingsspel vergeten voordat het goed en wel op gang is gekomen. Ze schuift haar zonnebril omhoog om scherper te kunnen zien. Waarschijnlijk maakt ze zich druk om niets. Een stukje rechts van Angela bouwt een moeder met twee kinderen een zandkasteel. Aan de andere kant ligt een jong stelletje. Overal zijn mensen. Wat kan er gebeuren? Snel werpt ze een blik opzij. In een flits kruisen haar ogen de zijne. Ergens begint iets te tintelen, prettig te tintelen.

‘Wat een mooie beestjes maak jij.’ Bewonderend kijkt de man naar het konijntje, het eendje en het eekhoortje van zand. ‘Zulke mooie beestjes zou ik willen bewaren. Jij niet?’

Het meisje neemt hem met een natuurlijke achterdocht op, maar zegt niets. Haar halflange blonde haar wappert in de zeewind. Om haar voetjes, die in een langzaam vollopende geul staan, wolkt wat wier.

‘Nog even, en dan spoelt de zee al die prachtige beestjes weg,’ vervolgt de man. ‘Jammer hè?’ Hij zucht diep en trekt een bedroefd gezicht. ‘Vind jij dat niet erg?’

‘Een beetje wel.’ Haar achterdocht wordt minder.

‘Melanie, mijn kleindochter, maakt verderop ook van die mooie beestjes. Ze is ongeveer net zo oud als jij. Ik heb een kistje voor haar gemaakt.’ De man duidt met zijn handen snel een vierkant aan dat groot genoeg is voor meerdere zandbeestjes. ‘Ze kan ze mee naar huis nemen als ze wil.’

‘Kan ik ze dan aan mama laten zien?’ vraagt het meisje bedachtzaam.

‘Aan iedereen, maar vooral aan je mama,’ bevestigt de man met een glimlach. Ongetwijfeld zit de moeder van dit prachtige schepsel in de buurt. Hij staart voor zich uit over zee. ‘Wil je ernaar komen kijken?’ vraagt hij opeens. ‘Melanie speelt verderop. Zie je dat kindje met die grote zonnebril op, naast de mevrouw in het zwarte badpak?’

Het meisje knikt. ‘Is Melanie aardig?’

‘Heel aardig. En ze wil vast met je spelen.’

Hij gaat staan en loopt het water in. Niets in zijn gedrag mag er nu nog op wijzen dat ze zijn belangstelling heeft gewekt. Een paar dagen geleden nog heeft een man die ongevraagd halfnaakte kinderen filmde, flinke klappen opgelopen.

Een paar passen bij het meisje vandaan blijft hij staan, zijn voeten in het lauwe water. Zijn armen bungelen langs zijn lichaam. Onopvallend draait hij de lens van het minicameraatje in zijn rechterhand naar het meisje toe.

‘Misschien kan ik voor jou ook zo’n kistje maken,’ zegt hij. Als ze naar hem opkijkt, drukt zijn wijsvinger de ontspanknop in. ‘Niet te lang wachten hoor, anders zijn we al naar huis.’ Om zeker te zijn draait hij zijn hand een beetje en maakt nog een paar opnamen.

Niets aan de hand. De man loopt alweer door. Ze moet straks even naar de taartjes gaan kijken die Angela zo lief voor haar zit te bakken. In ieder geval voordat de vloed ze heeft weggespoeld.

Hij heeft een pakje sigaretten tevoorschijn gehaald. Nee hè, hij komt toch geen vuurtje vragen? Een meer creatieve benadering graag. Gelukkig, zijn aansteker blijkt te werken.

Angela kijkt naar de kinderen met het zandkasteel. Hun moeder zegt iets tegen haar, en Angela knikt. Wat is ze onredelijk om zo’n lief engeltje lastig te vinden.

Behaaglijk keert ze zich om. Op haar buik liggend maakt ze het bandje van haar push-up bh los. Ze twijfelt er niet aan of ze trekt er

zijn aandacht mee. Om de tube zonnebrandcrème uit haar tas te halen, moet ze een beetje overeind komen. Ze beweegt zo geraffineerd dat hij haar borsten even kan zien. Hij wordt er onrustig van en komt uit zijn liggende houding overeind.

Onder haar arm door gluurt ze naar Angela, die met de zandkasteel-moeder babbelt. Ze knijpt wat crème op haar hand en probeert die tussen haar schouderbladen uit te smeren.

‘Zal ik het voor je doen?’ Hij hurkt naast haar.

Die is snel! De manier waarop hij haar aankijkt, brengt de tinteling terug. Soms vallen mannen tegen als ze dichterbij komen, maar deze niet. Hij maakt een zelfverzekerde indruk, stelt zijn vraag niet nog een keer.

‘Graag.’ Ze geeft hem de tube.

‘Waarom gebruik je geen olie? Dat smeert veel makkelijker uit. Dit is kinderspul,’ klinkt het verbaasd.

‘Ik heb een tere huid,’ bedenkt ze snel.

‘Wel lekker zacht.’

Ze huivert als zijn vinger vluchtig haar rug streelt. Uit een ooghoek ziet ze dat hij crème uit de tube knijpt en over beide handen verdeelt. Dan begint hij haar rug in te smeren, met prettige, draaiende bewegingen. Ze ondergaat het genietend.

‘Jammer dat het gisteren opeens mistig werd.’

‘Want anders?’ Ze draait haar hoofd een beetje om hem aan te kunnen kijken.

‘Had ik dit gisteren al voor je kunnen doen.’ Opnieuw knijpt hij crème in zijn handen en begint ongevraagd haar bovenbenen in te smeren.

Nu moet ze tegenstribbelen, het spel wat rekken. Tegelijk met zijn handen kruipt een loom gevoel tussen haar dijen. Het vertraagt haar reactie. Tussen haar wimpers door gluurt ze naar Angela. Ze staat niet meer bij het zandkasteel, en ze zit ook niet meer bij haar zandtaartjes. Geschrokken schiet ze overeind, zijn verbaasde blikken negerend. Haar ogen zoeken het strand af. Dan slaat de paniek toe.

Voor de tweede keer drukt Magda op de bel. Het bekende zoemgeluid blijft uit. Door de ruit tuurt ze naar de conciërgeruimte aan de andere kant van de hal, een glazen kooi met schuiframen en een klapdeur. Er is niemand.

Geërgerd draait ze zich om naar het druilerige plein. Een blauwe stationwagen draait een parkeerplaats op. De nevelige lichtbundel van zijn koplampen schampt langs het schoolgebouw. Het voorportier zwaait open. Een jonge man met gemillimeterd haar springt eruit en haast zich haar kant op. Al lopend sluit hij met de afstandsbediening de portieren.

‘Goedemorgen, Gerard.’

‘Hallo, Magda. Wordt er niet opengedaan?’

‘De conciërges zullen wel weer ergens druk mee zijn.’

‘Wanneer niet?’ Hij kijkt op zijn horloge. ‘Bijna halftien. Nog even en mijn klas smeert ’m.’

‘File?’

Hij knikt. ‘Op de afslag. Het kruispunt is niet berekend op al die auto’s uit de Kazernewijk. Nieuwbouw zonder de infrastructuur aan te passen... Ambtenaren, hè?’ Hij schudt zijn hoofd en drukt langdurig op de bel. ‘Net zo inefficiënt als de organisatie hier.’

‘Hé, je redt het misschien nog, voor de lieverdjes uit je klas er vandoor gaan. Daar komt Berend.’

Een kalende man in spijkerkleding haast zich door de hal. Hij kijkt in hun richting en steekt bezwerend een hand op. Even later klinkt een zoemgeluid en zwaait de deur open.

‘Na u, mevrouw de decaan.’

‘Ik heb geen haast. Eerste afspraak pas over een uur.’

‘Lekker koffiedrinken, terwijl wij ons afsloven voor de klas,’ zegt hij over zijn schouder terwijl hij voor haar de trap op snelt.

Magda haalt haar schouders op. Een decaan is grotendeels vrijgesteld van lesgeven en moet dus een relaxed leventje hebben. Toen ze deze baan pas had, heeft ze regelmatig moeten slikken om dit soort pseudo-grappige opmerkingen en had ze nog de neiging om in de verdediging te gaan, te vertellen dat ze het werk alleen aan kon omdat ze geen druk gezinsleven had.

Ze loopt naar haar werkkamer door een lange gang met aan weerszijden door posters geblindeerde ramen. Leraren met problemen vluchten al gauw in struisvogelgedrag. Bij een openstaande deur houdt ze in en gluurt naar binnen. Het is rustig in het lokaal. Hier en daar zitten leerlingen over boeken en schriften gebogen. Een meisje vooraan kijkt op.

‘Hij moest iets kopiëren,’ zegt ze. ‘Of zoekt u iemand van ons?’
‘Stefan.’

‘In de mediatheek, denk ik.’

‘Bedankt.’

Aan het einde van de gang duikt ze een toilet in. Voor de spiegel stift ze haar lippen en haalt een kam door haar weerbarstige, kastanjebruine haar. Een vrouw, een stuk ouder ogend dan zij, volgt haar handelingen met misprijzende blik. Zou je niet wat vroeger naar bed gaan en wat minder hard werken, schreeuwt ze haar toe. Je bent net veertig! Hoe lang is het geleden dat een spiegelbeeld haar toelachte, haar niet confronteerde met vermoeid kijkende ogen?

Als ze de mediatheek binnenkomt groet ze de jonge vrouw achter de balie. Die werpt een veelzeggende blik op de klok. Dit dagelijkse ritueel begint haar te beklemmen. Het sluipende effect van de herhaling misschien?

Het is druk met leerlingen vanochtend. Er is geen computer meer vrij en van de studietafels in de stilteruimte tegenover haar kamer zijn er maar twee niet bezet. Geen Stefan helaas. Terwijl ze langsloopt, tikt ze een meisje op haar schouder. ‘Heb je straks even?’ fluistert ze. ‘Het gaat over je verslag.’

‘U keurt het toch niet af?’ Een bezorgde blik.

‘Nee hoor. Ik vond je conclusies nogal opvallend.’

Het gezicht ontspant weer. ‘Kan het in de middagpauze?’

Het eerste wat haar opvalt als ze haar kamer binnen komt, is dat de bladeren van haar tabaksplant slap naar beneden hangen en dat ook de kamerlinde voor treurwilg speelt. Thuis zorgt ze veel beter voor haar planten.

Ze legt haar schoudertas op de hoektafel naast de printer en zet de computer aan. Op het scherm verschijnt de agenda van *Outlook*. Vanmiddag twee vergaderingen, een afspraak om halfelf en eentje om vijf uur met een ouder die beslist niet eerder kon vanwege een fulltime baan. De toekomst van zijn kind is niet belangrijk genoeg om een uurtje vrij te nemen. Eigenlijk is ze stapelgek dat ze zo’n afspraak maakt.

Ze doet haar deur weer open en kijkt rond in de studieruimte. Nog steeds geen Stefan. Tijd voor koffie. Of nee, eerst haar planten water geven. Als ze de gieter van de kast wil pakken gaat de telefoon.

‘Met Magda... Hij heeft toch geen afspraak... Dat is dan knap stom... Wat zeg je? Dat meen je niet. Ja, stuur hem maar naar boven.’ Hoofdschuddend legt ze de hoorn terug, pakt de gieter en loopt ermee naar het fonteintje in de vergaderruimte naast de mediatheek.

‘Hoi, Carolien,’ zegt ze tegen de vrouw die er aan een bureau achter een laptop zit. Carolien is het hoofd van de mediatheek. Samen met Paulien en een vrijwilligster verzorgt ze de uitlending van boeken en organiseert ze het gebruik van een twintigtal computers, waar leerlingen op aanvraag aan kunnen werken.

‘Ha, Magda. Druk?’

‘Nogal. Berend belt me net dat er een marineman beneden staat met een container folders en een cadeautje voor de decaan.’

‘Bof jij even.’

‘Jij mag het hebben, met die stoere jongen erbij.’

‘Een marinier, zeg je?’ Carolien trekt een quasi-geïnteresseerd gezicht.

‘Met een sleutelhanger, een marinedasspeld of een kalender. En je mag nog kiezen ook.’

‘Heb je soms iets tegen de marine? Dat kan niet hoor, voor een decaan. Is dat hem? Wat een stuk!’ Carolien kijkt met een brede lach richting de balie. ‘Ik geef hem wel een kop koffie en laat hem zijn verhaaltje afdraaien.’

‘Graag,’ zegt Magda. ‘Kijk maar uit. Het is een vasthouder. Hij is pas tevreden als hij de deur uit loopt met een adressenlijst van examenkandidaten. Zeg maar dat hij toch echt een afspraak had moeten maken.’

Een slungelige jongen met piercings door zijn wenkbrauwen en door ringetjes poreus geprikte oorschelpen komt zonder kloppen binnen. ‘Ik hoorde dat u mij zocht, mevrouw Buijs?’

‘Je hebt echt een bespreking.’ Carolien knipoogt terwijl ze de deur sluit.

‘Je begrijpt zeker wel waarom?’ zegt Magda. Ze maakt een gebaar naar de jongen dat hij moet gaan zitten en neemt zelf plaats op de stoel van Carolien.

Stefan fronst zijn wenkbrauwen en brengt een hand naar zijn kin. ‘Ik zou het niet weten.’ Een laconiek schouderophalen moet zijn onwetendheid benadrukken.

‘Hallo, Stefan. Leuk stukje theater. Besef je wel dat je voor dit geintje een paar dagen wordt geschorst?’

‘Klinkt niet vrolijk.’ Hij kijkt sip.

‘Hoe ga je het dus oplossen?’

‘Kan dat dan nog?’

‘Dat hangt van je verhaal af. Je bent donderdag de hele dag absent geweest voor een meeloopdag op de UVA, met mijn toestemming. Laat ik nou van niets weten.’

‘Ik ben er echt geweest, mevrouw.’

Hij slaat zijn ogen niet neer als ze hem zonder iets te zeggen blijft aankijken.

‘Naar Communicatiewetenschappen.’

‘Dat zal een lange, interessante dag geweest zijn.’

De cynische ondertoon ontgaat hem blijkbaar niet. Zijn ogen dwalen door de ruimte. Hij weegt zo te zien af wat ze wel en niet zal geloven.

‘Alleen een middag.’

‘Dat is tenminste eerlijk. Luister! Ik krijg vandaag je verslag, met de namen van de begeleiders. Daarna zal ik je absentieverklaring ondertekenen. Dat gemiste tentamen moet je zelf regelen.’

‘Moet dat echt nog vandaag, mevrouw? Morgen heb ik...’

‘Vandaag! Ik ben tot na vijven op school.’

‘Oké, oké.’ Hij staat op. In de deuropening botst hij bijna tegen Carolien op. ‘Bedankt, hè.’

‘Zo, wat gedraagt die zich opeens sociaal?’ Carolien kijkt de wegslungelende jongen verbaasd na.

‘Hij gaat ervan uit dat ik hem heb gematst.’

‘En... heb je dat ook?’

‘Ach... Hé, wat is dat?’

‘Je cadeautje! Hij heeft het voor mij en Paulien gedemonstreerd.’

‘Vertel nou maar wat het is.’

‘Een wrist-ball, een speeltje om armspieren mee te versterken en gewrichten soepel te houden. Regelmatig gebruik voorkomt een muisarm, volgens de gulle gever. Moet je kijken. Je bent rechts, hè...’

Als Magda tien minuten later achter haar computer gaat zitten, strekt ze met een pijnlijk gezicht haar rechterarm. Haar ellebooggewricht steekt als ze de muis heen en weer beweegt.

Hadden ze maar eerst de gebruiksaanwijzing moeten lezen.

Langzaam opbouwen, stond daarin. Echt iets voor Carolien en haar om meteen enthousiast met dat ding te gaan spelen.

Tijdens een moeizaam gesprek met een arrogante Egyptenaar, die erop staat dat zijn zoon op het vwo wordt toegelaten, verschijnen er twee onderbouwers bij haar kamer. Ze zijn te beleefd om te kloppen, maar door een paar keer voor haar kamer heen en weer te lopen en naar binnen te kijken maken ze duidelijk dat ze een

afpraak met haar hebben. Een interview voor de schoolkrant, schiet haar te binnen. In de haast is ze vergeten hem te noteren.

‘Uw handtekening onder plaatsadvies. U zorgen hij vwo wordt,’ klinkt het dwingend.

Welke vrouw zal ongehoorzaam zijn aan de pasja? Terwijl ze hem kortaf duidelijk maakt dat zij niet alléén beslist op welke afdeling een leerling wordt geplaatst.

Als tot de Egyptenaar doordringt dat zij weigert om vmbo te veranderen in vwo, staat hij op. Met vlakke hand slaat hij op het plaatsingsadvies dat op tafel ligt.

‘Is uw handtekening!’ Zijn wijsvinger priemt in haar richting. ‘Uw besluit dus. U veranderen, nu!’ Hij hangt dreigend boven haar, als een roofvogel die ieder moment zijn klauwen uit kan slaan.

Zo rustig mogelijk komt ze overeind. ‘Wilt u vertrekken! Zo gaan wij hier niet met elkaar om.’ Haar stem trilt. Ze loopt naar haar bureau, pakt de telefoon en toetst een nummer in.

Minachtende ogen, een verbeterd gezicht. ‘Ik zal beklagen.’ Abrupt keert hij zich om en stampet haar kamer uit met grote, geagiteerde passen.

Zijn massieve gestalte schokt langs kasten met boeken die niet tot zijn wereld behoren. Ze maakt dit soort situaties een paar keer per jaar mee en iedere keer beangstigen ze haar meer. Botsingen van culturen of cultuur van de botsingen? Ongetwijfeld wordt Sandrine, de sectordirecteur vwo, zijn volgende obstakel.

‘Hallo, mevrouw. Bent u het vergeten? U zou ons een interview geven.’

‘Voor de schoolkrant. Ik weet het nog. Kom maar binnen.’ Ze wijst op twee stoelen aan haar vergadertafel. ‘Wie zijn jullie?’

‘Ik ben Ernestine, uit klas 1C en dat is Jacco, uit 2D. We zitten in de redactie.’

‘Dat begreep ik al.’ Ze kijkt naar Jacco, die niet helemaal op zijn gemak op een balpen kauwt. In zijn bolle gezicht strijden sproeten en puistjes om de twijfelachtige eer wie het meest mag opvallen. Ernestine oogt fris en pittig en wordt nog niet belemmerd door een

overdaad aan pubergêne. Het ziet ernaar uit dat Jacco haar de rest van het gesprek laat voeren.

‘Nou, barst maar los. Ik ben er klaar voor,’ zegt Magda uitnodigend.

‘Schrijf jij,’ zegt Ernestine tegen Jacco. ‘We mogen alles vragen hè, mevrouw?’

‘En dan maar hopen dat je ook antwoord krijgt.’

Jacco reageert niet, Ernestine kijkt haar nadenkend aan.

‘Goed, hoe lang werkt u al op deze school?’

‘Al zestien jaar.’

‘Hebt u altijd al decaan willen worden?’

‘Daar heb ik pas over nagedacht toen er een vacature ontstond. Dat gebeurt namelijk zelden.’

Ze kijken haar niet-begrijpend aan.

‘Wie eenmaal decaan is, blijft dat meestal tot zijn pensioen. Een leukere baan in het onderwijs is bijna niet te vinden.’

‘O. Wat is er zo leuk aan?’

‘Dat is niet in een paar woorden uit te leggen,’ zegt Magda.

‘Wat doet u dan precies?’

‘Ik begeleid leerlingen bij het maken van een goede keuze voor hun studie en beroep.’

Ernestine knikt. Na nog een aantal schoolgerelateerde vragen komt haar privé-leven aan de beurt: haar hobby's, haar favoriete vakanties...

‘Hebt u kinderen?’ vraagt Ernestine vrolijk, er zichtbaar van overtuigd dat het antwoord ‘ja’ zal zijn.

Magda twijfelt. ‘Eh... nee, of eigenlijk wel. Ik heb een dochtertje gehad.’

Boven Ernestines neus verschijnt een rimpel. Heel even houdt ze haar adem in.

‘Eh... gehad? We stellen die vraag altijd, maar als u wilt dat we...’

‘Het is goed, Ernestine. Jullie kunnen dit niet weten, daarvoor is het al te lang geleden.’ Ze kijkt even peinzend naar Jacco, die zijn pen zo ongeveer opeet. ‘Ruim veertien jaar nu al.’

Opluchting in de ogen van de kinderen. Veertien jaar is voor hen een heel leven. Over iets wat zo lang geleden is gebeurd, kun je gerust praten.

‘Wat is er met haar gebeurd, mevrouw? Heeft ze een ongeluk gehad?’ vraagt Ernestine weer onbevangen.

‘Ze is verdwenen, op een strand vol mensen.’

Op zo iets had het meisje niet gerekend. Ze staart haar ontzet aan. Jacco stopt zowaar met kauwen.

‘Wat erg,’ stamelt Ernestine. ‘Dus... dus... u hebt haar nooit meer gezien? Zullen we er toch maar niet over schrijven?’

‘Het heeft in alle kranten gestaan. Jullie ouders zullen het zich nog wel herinneren. Van mij mag je het opschrijven. Er zijn zo veel mensen die het weten.’

‘U mist haar zeker heel erg?’

Hoe legt ze aan twee pubers uit dat Angela nog altijd op de meest onverwachte momenten bezit neemt van haar gedachten en haar reactie op alledaagse dingen beïnvloedt?

‘Ik denk nog iedere dag aan haar. Ze zou nu bijna achttien jaar zijn geweest, misschien wel op deze school hebben gezeten.’

‘Een strand vol mensen en niemand weet wat er met haar is gebeurd?’ vraagt Ernestine ongelovig.

‘Dat begrijp ik zelf ook niet.’ Magda probeert te glimlachen. Praten over Angela roept altijd emoties op. Ze heeft in de loop der jaren geleerd om die te verbergen, om weg te kruipen achter een masker van dagelijkse beslommeringen. Anderen zullen nooit begrijpen wat zij voelt. Het leven gaat verder, je moet niet eeuwig bij de verdwijning van Angela stil blijven staan. Goedbedoelde clichés die de leegte uitdiepen.

‘Misschien leeft ze nog wel,’ flapt Ernestine eruit.

Magda verstijft en kijkt snel weg uit het raam. ‘Het zou kunnen.’ Ze doet haar best om haar stem onder controle te houden.

‘Weet u zeker dat we hierover in de schoolkrant mogen schrijven, mevrouw?’ Ernestines grote, ernstige ogen suggereren dat ze ‘nee’ mag zeggen.

‘Ja hoor.’ Opnieuw probeert Magda te glimlachen en deze keer lukt het.

‘En uw man, vindt hij dat niet vervelend?’

Haar glimlach verkilt. ‘Mijn man... Ik ben gescheiden. Hij zal jullie stukje niet onder ogen krijgen, vermoed ik.’

‘U bent dus gescheiden,’ zegt Ernestine. ‘Dat moet apart, Jacco, bij de personalia, onder burgerlijke staat.’

Er zitten vandaag veel rokers in het restaurant. De tafel die haar vader gereserveerd heeft staat in de verste hoek, vlak bij een raam dat opengezet kan worden. Haar ouders zitten er al.

Onbewust houdt ze haar adem in terwijl ze naar hen toeloopt. Rond de tafeltjes vermengt een weeïge nasi-bami lucht zich met de geur van gemarineerd vlees en verschaalde rook.

‘Hallo, Magda. Alleen?’ vraagt haar vader.

‘Het lukte Frank echt niet om te komen.’ Ze legt haar arm om de tengere schouders van haar moeder en drukt drie innige kussen op haar wangen. ‘Gefeliciteerd.’

‘En jij ook, hè.’ Vluchtig beroeren haar lippen de wang die haar vader haar toekeert.

‘Wilma en Jeroen reden net al langs,’ zegt haar moeder. ‘Ik denk dat ze geen parkeerplaats kunnen vinden.’

‘Jeroen zoekt net zo lang tot hij een ruime plek heeft gevonden. Ik heb mijn auto hier vlakbij ergens tussen gewriemeld.’

‘Jeroen is veel zuiniger op zijn auto dan jij,’ zegt haar vader. ‘En gelijk heeft hij.’

‘Komen Sanne, Erik en de kinderen ook?’

‘Ik neem aan van wel. Ze hebben in ieder geval niet afgezegd.’

‘Maar ook niets van zich laten horen,’ vult haar moeder aan. ‘Al een hele tijd niet.’

‘Te druk met hun baan en hun kinderen. Als ze niet hebben afgezegd komen ze heus wel.’

‘Dat mag ik toch wel hopen. Ik heb voor tien personen gereserveerd en eentje valt al af.’ Haar vader kijkt verongelijkt.

‘Heb je een leuke dag gehad?’ Magda gaat naast haar moeder zitten, haar arm vertrouwelijk tegen haar aangedrukt.

‘Kijk eens.’ Haar moeder strekt haar arm uit. Om haar pols glittert een opzichtig armbandje. ‘Van je vader gekregen.’

‘Wat mooi.’ Magda veinst bewondering. ‘Ik vroeg eigenlijk of je een leuke dag hebt gehad.’

‘Ja hoor. We hebben vanochtend gezellig koffie gedronken, met gebak erbij, en vanmiddag zijn tante Gerda en oom Job op de thee geweest.’

Bewonderend kijkt Magda naar het gezicht van haar moeder. Drieënzestig en nauwelijks rimpels. Ze tekent ervoor, al weet ze nu al dat het voor haar zonder botox of ander gesleutel onhaalbaar is. Ze vermijdt het om na een lange, vermoeiende werkdag in een spiegel te kijken, en zij is pas veertig. Zelfbehoud of zelfverlakkerij? Toch heeft haar moeder geen onbezorgd leventje gehad met drie kinderen en een nadrukkelijk aanwezige, dominante man. Bovendien heeft het verlies van haar kleindochter haar erg aangegrepen.

‘Wilt u al iets drinken?’ Een ober kijkt haar uitnodigend aan.

‘We wachten tot de anderen er zijn,’ antwoordt haar vader resoluut.

Op het gezicht van de Chinees verschijnt een vriendelijke maar gereserveerde glimlach. ‘Zoals u wenst, meneer.’ Hij draait zich om en wil weglopen.

‘Geeft u mij maar alvast een glas Chinese wijn,’ zegt Magda.

Een kort, instemmend knikje, een snelle blik op haar vader.

‘Rode of witte, mevrouw?’

‘Zoete rode, graag.’

‘Daar heb je Sanne en Erik.’ Haar moeder begint enthousiast te zwaaien. ‘Jasper is een beetje aan het dollen, geloof ik.’

Een jongen van een jaar of acht tikt tegen de ruit en trekt een gekke bek naar haar. Even later neemt de binnenstormende familie bezit van het restaurant, de verstoorde blikken van andere gasten negerend.

‘Gefeliciteerd, oma!’ schreeuwt Jasper over de tafeltjes. Hij zet een sprintje in om als eerste een knuffel in ontvangst te kunnen

nemen. Zijn zus Jennifer volgt hem langzaam, met een bij haar leeftijd passende, nuffige afstandelijkheid. Zou Angela zich ook zo gedragen hebben? Nee, natuurlijk niet. Angela zou achttien zijn geweest. Jennifer is bijna veertien.

‘Dat rotverkeer! Een pilsje graag, ober,’ roept Erik in de richting van de bar. In zijn pilotenjack en met zijn forse gestalte en woeste hardos trekt hij alle aandacht naar zich toe.

Sanne volgt haar man op enige afstand. Ze draagt een kort, felgroen leren jasje, dat het diamantje in haar navel een pastelkleurige glans geeft. Op haar gezicht verschijnt een geërgerde uitdrukking als Erik zijn jack op een stoel aan de overkant van de doorloop smijt. Ze grist het snel weg. ‘Geef jullie jassen maar,’ zegt ze tegen Jennifer en Jasper. ‘Ik breng ze wel naar de garderobe.’

‘Kom op, eerst zoenen,’ zegt Erik. ‘Hoi omaatje. Gefeliciteerd. Mooie jurk heb je aan. Je ziet er goed uit. Jij trouwens ook, Magda. Alles goed met je?’

Voor ze antwoord kan geven draait hij zich om naar Jeroen en Wilma, die onopvallend zijn binnengekomen. Hij begroet Wilma met een hartelijke omhelzing en schudt Jeroen stevig de hand.

‘Ga jij naast tante Magda zitten?’ fluistert Sanne tegen Jennifer, voordat ze wegloopt met de jassen.

‘Hallo, Magda.’ Jennifer schuift naast haar aan tafel. ‘Ik had een acht voor de spreekbeurt waarvoor jij mij boeken hebt geleend.’ Ze veegt haar donkere krullen weg uit haar gezicht en kijkt opgetogen.

‘Je boft maar met zo’n tante,’ zegt Jeroen. Hij gaat aan de andere kant naast haar zitten. ‘Gaat het een beetje met je, zusje?’ vraagt hij aan Magda. ‘Je ziet er moe uit.’

‘Drukke dag gehad, drukke week ook.’ Magda lacht flauwtjes. ‘Hoe is het met jullie?’ Ze kijkt even naar Wilma, die met Erik zit te praten.

‘Goed... goed... Wilma heeft het nogal druk op school, net als jij.’ Ze blijft hem aankijken, maar er komt geen vervolg.

‘Wilden ze in je klas niet weten waar je je informatie vandaan haalde?’ vraagt ze aan Jennifer. Om de ober gelegenheid te geven